

РЕШЕНИЕ

№ 452

гр. Благоевград, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми юли през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Катя Сукалинска Въззивно гражданско дело
№ 20221200500397 по описа за 2022 година

Производството по настоящото в.гр.д.№397/2022г. по описа на Окръжен съд-Благоевград е образувано по въззивна жалба вх.№903190/01.04.2022г. от „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.*** №16, представлявано от управителя Г.Й.С., чрез адв.П.К., против Решение №906308/11.03.2022г. по гр.д.№2968/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград, с което е отхвърлен като неоснователен предявения от „***“ ЕООД срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“***“ №1, ет.6, представлявано от Д.Г.К., иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 5 616 лв. по Фактура №00000000015/28.05.2019г. за извършена транспортна услуга от страна на ищеца, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.08.2019г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, до окончателното изплащане, и за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение №8057/30.08.2019г. по заповедно производство №2292/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград, както и е разпределена отговорността за разноси.

Във въззивната жалба атакуваното решение се оспорва като неправилно и незаконосъобразно. Според жалбоподателя са налице всички предпоставки за уважаване на исковата претенция, а именно – по делото било безспорно, че ищецът е осъществил транспортна услуга, вследствие на което за него е възникнало вземане срещу ответника за заплащане на възнаграждение за услугата, което обаче не било погасено. Неправилно първостепенният съд бил отхвърлил иска за процесното вземане поради прихващането му с насрещно

вземане на ответника, доколкото направеното от ответника възражение за прихващане било оттеглено с изрично волеизявление на ответника, обективизирано в писмена молба от 13.09.2021г. и потвърдено в проведеното на 15.09.2021г. съдебно заседание по делото. Освен това, възражението за прихващане било неоснователно, защото от доказателствата по делото се установявало, че вземането на ответника срещу ищеца за неустойка е било погасено с плащане, за което е издаден ПКО. По подробно изложените в жалбата съображения се настоява за отмяна на решението на районния съд и уважаване в цялост на предявената искова претенция, както и присъждане на разноските пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК по делото е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна, в който същата се оспорва като неоснователна. Според въззиваемата страна предявеният иск е недопустим поради предявяването му срещу надлежния ответник по делото извън преклузивния срок по чл.415 от ГПК. Последното обуславяло и недопустимост на постановения първоинстанционен съдебен акт. В условията на евентуалност, въззиваемият намира предявения иск за неоснователен, а атакувания съдебен акт - за правилен и законосъобразен. В отговора се настоява, че ищецът не е изпълнил точно и добросъвестно задължението си да превози стоките, тъй като при получаването им са установени липси. Настоява, че с подписването на споразумителния протокол от 17.06.2019г. се е погасило вземането на ищеца за превозната цена, тъй като страните са разрешили съществуващия между тях правен спор като са си направили взаимни отстъпки – ответникът е намалил претенцията си за неустойка от 28 314.16 лв. на 7 000 евро, които ищецът е заплатил още същия ден, отказвайки се от своята претенция по Фактура №0000000015/28.05.2019г. Предвид постигнатото между страните съгласие в горния смисъл, задължението на ответника по Фактура №0000000015/28.05.2019г., издадена от ищеца, е било прихванато с остатъка по Фактура №90000011/31.05.2019г. По изложените в отговора съображения до настоящия съдебен състав е отправено искане да обезсили първоинстанционното съдебно решение и да прекрати производството по делото, или евентуално – да потвърди решението като правилно. Претендират се сторените разноски пред въззивния съд.

В съдебно заседание страните се представляват от упълномощени адвокати, които изразяват становище по съществото на спора и молят за присъждане на разноските в производството.

Окръжен съд-Благоевград, след като съобрази материалите по делото, становищата на страните и разпоредбите на закона, приема следното:

Производството по гр.д.№2968/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград е образувано по искова молба на „***“ ЕООД против „***“ ЕООД, с която е предявен иск по чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 5 616 лв., представляваща неизплатена сума по Фактура №0000000015/28.05.2019г. за извършена транспортна услуга по заявка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.08.2019г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично на парично задължение по чл.410 от ГПК №8057/30.08.2019г. по ч.гр.д. №2292/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград.

В исковата молба се твърди, че на 14.05.2019г. ищцовото дружество „***“ ЕООД е извършило транспортна услуга по заявка за транспорт, отправена от ответника „***“ ЕООД. Сочи се, че транспортната услуга е извършена съгласно уговореното със заявката за международен транспорт. За извършената транспортна услуга била издадена Фактура №0000000015/28.05.2019г. на стойност 5 616 лв. с ДДС и надлежно съставена товарителница CMR №AGD10448PTS, която удостоверявала изпълнението на точно и срочно доставена пратка в крайния приемателен пункт. Посочените документи били изпратени на дружеството-ответник, което ги получило на 30.05.2019г. Сочи се, че ответникът не изпълнил задължението си да заплати стойността на извършената транспортна услуга в уговорения между страните срок, поради което ищецът инициирал производство по чл.410 от ГПК за установяване на вземането си по издадената фактура.

В отговора на исковата молба не се оспорва, че между страните по делото е сключен договор за превоз на стоки, въз основа на отправена заявка за международен транспорт с товарителен пункт в Гърция и място на разтоварване в Испания. Нуждата от превоза се породила от договор за продажба между *** - Гърция, като продавач, и Н.Д.У С.Л. – Испания, като купувач. По силата на този договор продавачът следвало да прехвърли на купувача собствеността върху определена конфекция, като предаде и фактическата власт върху стоките. За целта бил нает като спедитор ответника „***“ ЕООД, който от своя страна сключил процесния договор за превоз с ищеца „***“ ЕООД от свое име, но за сметка на продавача ***.

В отговора се твърди, че ищцовото дружество „***“ ЕООД не е изпълнило точно и добросъвестно задължението си да превози стоките, тъй като при получаването на стоките били установени частични липси – изпращачът бил предоставил на превозвача 458 кашона, но превозвачът предал на получателя 429 кашона, т.е. с 29 кашона по-малко. Това обстоятелство било отразено и в Товарителница CMR №AGD10448PTS. Причината за частичната липса на превозвания товар се дължала на факта, че част от същия била открадната по вина на превозвача на територията на Испания, което било удостоверено с протокол, съставен от испанските полицейски власти. Ответното дружество издало Фактура №90000011/31.05.2019г. за сумата от 28 314.16 лв. или равностойността на липсите от 14 476.9 евро, с описание „неустойка за липса на стоки“, която била изпратена на ищеца по имейл на 05.06.2019г. Ответникът твърди, че е налице фактическия състав за възникване на отговорност на превозвача за частична липса на превозвания товар. Поради това ответникът счита, че исковата претенция за заплащане на превозната цена е неоснователна, доколкото сключеният договор не бил изпълнен изцяло.

С отговора на исковата молба ответникът е заявил, че в случай, че съдът приеме, че за ищеца съществува валидно възникнало и изискуемо вземане за превозната цена в размер на 5 616 лв., то прави възражение за прихващането му с вземането на ответника в размер на 28 314.16 лв., представляващо вземането за установени липси за превозваната стока.

В първото по делото съдебно заседание, във връзка с направеното от ответника в отговора възражение за неточно изпълнение на договора за превоз, ищецът е заявил, че вземането за липси било предмет на сключен между страните споразумителен протокол, който е представен като

доказателство. По повод на това твърдение и новопредставените доказателства от ищцовата страна, процесуалният представител на ответника в същото съдебно заседание и в депозирано писмено становище във връзка с предоставена от съда възможност, е заявил, че сключеното между страните извънсъдебно споразумение урежда отношенията между тях по повод на превозния договор и произтичащите от него вземания, респ. вземането за превозното възнаграждение и вземането за липси. Твърди, че със споразумението ищецът е декларирал, че няма претенции към ответника, от което следвало, че ищцовото вземане било погасено вследствие на сключена спогодба между страните. Със същото становище от 13.09.2021г. ответникът е заявил, че във връзка с горните обстоятелства, оттегля и не поддържа направеното с отговора на исковата молба възражение за прихващане, описано в т.П.3. от отговора на исковата молба, но поддържа отговора в останалата му част. От своя страна ищцовата страна е оспорила твърденията на ответника, като настоява, че споразумението не урежда отношенията между страните досежно вземането за превозната цена по договора, а урежда единствено претенцията за липси.

От анализа на приобщените пред първата инстанция доказателства, се установява следната фактическа обстановка:

По делото е безспорно, а и се установява от събраните доказателства, че между страните по делото бил сключен договор за превоз на стоки, по силата на който ищцовото дружество „***“ ЕООД е следвало да извърши транспортна услуга по заявка, отправена от ответното дружество „***“ ЕООД, срещу превозна цена от 5 616 лв. с ДДС. Не се спори, че в уговорените между страните срокове транспортната услуга е била извършена за част стоката, която била превозена и доставена до разтоварения адрес. За извършената транспортна услуга превозвачът издал на изпращача Фактура №0000000015/28.05.2019г. за стойността на услугата в размер на 5 616 лв. с ДДС.

Установява се, че при предаване на стоките от превозвача на получателя били установени липси – били му предадени с 29 кашона по-малко от предадените от изпращача, които липсвали, тъй като станали предмет на кражба на територията на Испания. Във връзка с инцидента с откраднатата стока, ответникът „***“ ЕООД изпратил имейл до ищеца „***“ ЕООД, с което го уведомява, че е претърпял щета, оценена на 14 476.8 евро с левова равностойност 28 314.16 лв., за което била издадена Сметка за дължима сума №900000011/31.05.2019г.

По делото е представен Споразумителен протокол от 17.06.2019г. между „***“ ЕООД и „***“ ЕООД, по силата на който страните сключват споразумение „***“ ЕООД да изплати сумата от 7 000 евро на „***“ ЕООД като обезщетение във връзка с извършен превоз. В споразумението е отразено, че товарен автомобил с рег.№***, собственост на „***“ ЕООД по заявка на „***“ ЕООД натоварва дрехи от гр.Аспропиргос, Гърция на 09.05.2019г. със задължение да ги превози до гр.Мадрид, Испания, както и че поради неправилно изпълнение на превоза и непредпазливост от страна на превозвача е погубен част от товара. Със споразумението „***“ ЕООД се съгласява да обезщети „***“ ЕООД със сумата от 7 000 евро, а „***“ ЕООД се съгласява да получи сумата по обезщетението и към датата на сключване на споразумението няма други претенции към „***“ ЕООД. „***“ ЕООД също е

декларирало, че няма други претенции към „***“ ЕООД. По делото е представена Квитанция /вносна бележка/ за извършено от „***“ ЕООД към „***“ ЕООД плащане в размер на 13 690 лв.

От заключението на вещото лице по допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза се установява следното: Фактура №0000000015/28.05.2019г. на стойност 5 616 лв. е осчетоводена при ответника по дебит сметка 6025 Разходи за външни услуги – 4 680 лв.; Дебит сметка 4531 ДДС по покупките – 936 лв.; Кредит сметка 401 Доставка, партида „***“ ЕООД – 5 616 лв. Фактурата е включена в дневника за покупки на ответника за месец май 2019г. В счетоводството на ответника не са извършени плащания по фактурата – частични или пълни. Осчетоводено е прихващане на задължението по Фактура №0000000015/28.05.2019г. с осчетоводено вземане по Фактура №900000011/31.05.2019г., издадена за неустойка за липса на стоки – в размер на 28 314.16 лв. Осчетоводено е плащане от „***“ ЕООД по Фактура №900000011/31.05.2019г. в размер на 13 690 лв. Така в счетоводството на ответника задължението по Фактура №0000000015/28.05.2019г. е 0 лв., а вземането по Фактура №900000011/31.05.2019г. е в размер на 9 008.16 лв. При ищеца „***“ ЕООД не са извършвани счетоводни записвания по Фактура №900000011/31.05.2019г., нито е осчетоводено плащане на сума от 13 690 лв. към ответника по тази фактура.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна първостепенният съд е приел, че направеното с отговора на исковата молба възражение за прихващане на вземането на ответника за липси срещу задължението му да плати превозната цена, се явява основателно. Поради това и предявеният иск е отхвърлен като неоснователен, като е прието, че претендираните от ищеца спрямо ответника вземания по издадената заповед за изпълнение, не съществуват.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Неоснователни са доводите на въззиваемия, че искът по чл.415 от ГПК не е предявен в рамките на законоустановения преклузивен срок, поради което исковото производство било недопустимо. В срока по чл.415 от ГПК ищецът е предявил установителен иск срещу ответника, но е допуснал грешка при изписване на името и индивидуализиращите белези на последния, предвид наличието на друго търговско дружество с почти идентично име. В случая разминаването между длъжника по заповедното производство - „***“ ЕООД и ответника, посочен в първоначалната искова молба – „Лесотерм - ЕМ“ ЕООД сочи на нередовност на същата, което е изисквало съдът да даде съответни указания за поправянето ѝ, което е било направено.

В Определение №262/31.05.2017г. по т.д.№997/2017г. на ВКС, I т.о. е разяснено, че исковата молба следва да съдържа индивидуализация на спорния предмет, чрез посочване основанието на иска /фактите, от които се твърди, че произтича претендираното право/, петитума на иска /в какво се

състои претендираното право и вида на търсената защита/, както и носителите на правоотношението. Всяко несъответствие в задължителното съдържание на исковата молба, респ. всяко разминаване между обстоятелствена част и петитум, което не дава възможност за индивидуализация на спорния предмет, основанийето на иска или надлежните страни в правоотношението, съставлява нередовност, която съдът е длъжен да отстрани след изпълнение на процедурата по чл.129, ал.2 от ГПК. Когато обстоятелствената част на исковата молба и доказателствата към които препраща сочат, че легитимиран ответник по иска е определен правен субект, но искането за правна защита е насочен срещу различен от същия и съществуващ правен субект, е налице спорна процесуална легитимация по делото, която задължава съда да предприеме действия по изясняването ѝ. Само ако страната не предприеме адекватни процесуални действия за отстраняване нередовността, производството по делото следва да бъде прекратено. Без значение е дали противоречието е резултат на техническа грешка - във фактическото изписване името на страната, от пропуск да се посочат и допълнителни факти и доказателства, обосноваващи процесуалната легитимация на посочената в петитума страна или в погрешна правна представа на страната относно принадлежността на правото на иск за ищеца /в който случай производството подлежи на прекратяване/, респ. относно надлежната ѝ ответна страна /в който случай следва да бъде коригиран ответника, в съответствие с изводимия от исковата молба в цялост правен интерес на ищеца/.

В настоящия случай от изложените в исковата молба обстоятелства, както и от приложените доказателства, в т.ч. от служебно изисканото от съда заповедно производство, може да се направи извод за допусната техническа грешка при изписване името на ответника. Поради това съдът е дал и съответни указания за отстраняване на констатираната нередовност, засягаща надлежната процесуална легитимация в производството. Според практиката на ВКС поправката на исковата молба по реда на чл.129 от ГПК не съставлява изменение на иска, което следва от изричната разпоредба на чл.129, ал.5 от ГПК, съгласно която поправената искова молба се смята за редовна от деня на нейното подаване, поради което и спазеният преклузивен срок по чл.415, ал.1 от ГПК би ползвал коригирания ответник, тъй като не се касае за замяна на страна в правоотношението, в който случай искът би се считал предявен от конституирането ѝ /чл.228 ал.3 от ГПК/.

По съществуването на спора, настоящият въззивен състав намира, че въззивната жалба е частична основателна.

Първият довод за неправилност на първоинстанционното решение, релевиран във въззивната жалба, касае приложението на института на съдебното прихващане по чл.103 от ЗЗД.

Възражението за прихващане, надлежно предявено във висящо исково производство, съставлява допустимо процесуално действие за защита срещу предявения иск и съдът следва да го приеме и да се произнесе по него и при неликвидно вземане. При възражение за прихващане с неликвидно вземане се изисква ответникът да докаже в хода на процеса основанийето и съществуването на насрещното вземане, с което се прихваща.

В настоящото производство с отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прихващане на вземането на ищеца за превозната цена в размер на 5 616 лв. с вземането на ответника в размер на 28 314.16 лв.

за обезщетение за установени липси на превозваната стока. С писмено становище от 13.09.2021г. /л.103, абз.2/ ответникът е заявил, че оттегля и не поддържа направеното с отговора на исковата молба възражение за прихващане. Съдът е бил длъжен да зачете това процесуално действие на ответника, поради което е било недопустимо да разглежда по същество възражението, след като е било оттеглено. В този смисъл неправилно предявеният иск е бил отхвърлен поради прихващането на процесното вземането на ищеца с насрещно вземане на ответника.

От правна страна предявеният иск е по чл.422 във вр. с чл.415 от ГПК във вр. с чл.372 от ТЗ във вр. с чл.79 от ЗЗД за заплащане на възнаграждение по сключен договор за превоз. С договора за превоз превозвачът се задължава срещу възнаграждение да превози до определено място лице, багаж или товар /чл.367 от ГПК/. Правната уредба на договора за международен автомобилен превоз е в ТЗ и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки /CMR/.

По делото не е спорно, а и се установи от събраните по делото доказателства, че страните са постигнали съгласие за превоз на конкретен товар до определено място срещу задължение за заплащане на възнаграждение, което представлява превозна такса /навло/ за превоза на стоки, платимо на превозвача. По процесното правоотношение за международен автомобилен превоз „***“ ЕООД е възложило на „****“ ЕООД да извърши международен автомобилен превоз на товари от Гърция до Испания срещу възнаграждение на обща стойност от 5 616 лв. с ДДС.

Установява се, че при предаване на товара на получателя са установени частични липси на превозвания товар. Съгласно чл.17, т.1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки превозвачът отговаря за цялостна или частична липса на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ. По силата на чл.23 от Конвенцията, когато съгласно разпоредбите ѝ, превозвачът дължи обезщетение за цялостна или частична липса, това обезщетение се изчислява според стойността на стоката на мястото и по времето, когато е била приета за превоз. Ал.4 на чл.23 предвижда, че освен това се връщат изцяло и превозната цена, митническите сборове и другите разноски по превоза на стоката в случай на цялостна липса и пропорционално, когато има частична липса.

Отношенията между страните по повод дължимото от превозвача на изпращача обезщетение за частична липса на стоката, са уредени в подписано между тях Споразумение от 17.06.2019г. По силата на това споразумение страните са се съгласили, че превозвачът „****“ ЕООД ще обезщети изпращача „***“ ЕООД със сумата от 7 000 евро като обезщетение във връзка с частично погубения товар по време на превоза. Сумата от 7 000 лв. в левовата ѝ равностойност от 13 690 лв. е била заплатена от „****“ ЕООД на „***“ ЕООД, видно от представения по делото приходен касов ордер, надлежно подписан и подпечатан от ответното дружество. Ответникът също не оспорва, че е получил уговореното със споразумението плащане от страна на ищеца. Погасяването на насрещното вземане на ответника спрямо ищеца се установява и от счетоводните записвания при ответника, където е осчетоводено плащане от „****“ ЕООД по Фактура №90000011/31.05.2019г. в размер на 13 690 лв. В текста на споразумението е отразено, че „****“ ЕООД се съгласява да получи уговорената сума от 7 000 евро като обезщетение и да

няма други претенции към „***“ ЕООД. Анализът на доказателствата и тълкуването на волята на страните по споразумението налага извода, че страните са уредили окончателно отношенията си във връзка с претендираното от ответника спрямо ищеца обезщетение за липси, споразумели са се досежно неговия размер и същото е било погасено от ищеца с плащане. Като краен извод ответникът няма насрещно вземане спрямо ищеца, тъй като същото е погасено.

Спорен между страните е въпросът дали със споразумителния протокол от 17.06.2019г. ищецът се е отказал от вземането си спрямо ответника за превозната цена /навло/. Ответникът настоява, че с подписването на споразумителния протокол от 17.06.2019г. се е погасило вземането на ищеца за възнаграждение по договора за превоз, тъй като страните са разрешили съществуващия между тях правен спор, като са си направили взаимни отстъпки – ответникът е намалил претенцията си за неустойка от 28 314.16 лв. на 7 000 евро, които ищецът е заплатил още същия ден, отказвайки се от своята претенция по Фактура №0000000015/28.05.2019г.

Отговорът на горепоставения спорен въпрос изисква тълкуване на действителната воля на страните, обективизирана в текста на сключеното споразумение.

Сключеното споразумение представлява правна сделка. За да е налице сделка, страните трябва да са постигнали съгласие по нейния предмет. Предметът на сделката се свързва с обекта на правоотношението, към което е насочено поведението на страните по сделката. Предмет на сделката са вещи, действия, бездействия, нематериални права и имуществени блага. Видно от съдържанието на споразумението, негов предмет е парично вземане, възникнало от договор за превоз от 09.05.2019г., а именно – вземане в размер на 7 000 лв., представляващо обезщетение за частични липси. От текста на споразумението не може да се направи извод, че същото има за предмет и вземането за превозната цена по договора. Отразената в текста на споразумението декларация, че превозвачът „***“ ЕООД няма други претенции към изпращача „***“ ЕООД не може да доведе до еднозначен и категоричен извод, че със сключването на споразумението превозвачът се отказва от претенцията си за възнаграждение. Извод в обратната насока би означавал твърде разширително тълкуване на текста на спогодбата. Видно е, че в същата липсва ясно и недвусмислено изразена воля на страните изрично да уредят имуществените си отношения по повод вземането на ищеца за транспортната услуга. В цитираната по-горе декларация липсва конкретика какви по вид и източник претенции няма да има ищеца спрямо ответника.

В този смисъл не може да бъде възприета тезата на ответника, че със споразумението с характер на спогодба, страните са си направили взаимни отстъпки, а именно че ответникът бил намалил претенцията си за неустойка от 28 314.16 лв. на 7 000 евро, а ищецът се отказал от своята претенция по Фактура №0000000015/28.05.2019г. Следва да се има предвид, че спогодбата е двустранен възмезден договор, с който страните прекратяват съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Отстъпката е частичен отказ от първоначално правно твърдение на страната, а не е отказ от права. Отстъпката е средство, а не цел на спогодбата. Целта е да се внесе определеност и яснота в отношенията между страните. За да се постигне тази цел, спорещите са готови да пожертват действителното правно

положение, като се съгласят да считат помежду си, че то е било и е такова каквото прогласява спогодбата. Затова тя включва в себе си воля за частичен отказ от съществуващо право, респективно за частично поемане на несъществуващо задължение. Договорът за спогодба като всеки друг договор трябва да съдържа постигнатото съгласие между страните по въпросите, които урежда. За да зачете съдът материалноправния ефект на спогодбата, споразумението трябва да изразява ясно волята на страните, да обхваща претенцията - предмет на спора и по категоричен начин да установява, че чрез взаимни отстъпки страните са целели окончателното уреждане на възникналите между тях спорни правоотношения /Определение №586/23.08.2011г. по търг.д.№962/2010г. на ВКС/. В настоящия случай е видно, че със сключването на процесния споразумителен протокол страните са искали да уредят спорния въпрос относно това чия е отговорността за частичното погиване на товара по време на превоза, респ. следва ли превозвачът да отговаря и в какъв обем. С така сключения договор те са уредили отношенията си единствено във връзка с това спорно право. При договор за спогодба наличието на насрещни материално изразени престации между страните не е задължителна част от неговото съдържание и условие за валидността му, а договарящите страни са свободни да определят съдържанието на престациите /Решение №983/04.06.1999г. по гр.д. №182/1998г., IV г.о., ВКС/. По тези съображения, доколкото претенцията на ищеца не е изрично определена като предмет на споразумението, няма как да се приеме, че същата е погасена поради отказ от материалното право на ищеца.

Поради това анализът на всички доказателства, в т.ч. и тълкуването на съдържанието на споразумението, не могат да доведат до извод, че ответникът – изшрацач е изпълнил задължението си спрямо ищеца-превозвач за заплащане на възнаграждение за извършената транспортна услуга.

Доколкото по делото е установено, че е налице частична липса на превозвания товар, за която е отговорен превозвачът, то и по силата на чл.23, ал.4 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки същият има право да получи превозната цена пропорционално, за превозените и предадени 429 бр. кашони, но не и за превоза на липсващите 29 бр. кашони, по отношение на които е налице неизпълнение на договора по вина на превозвача. Така от уговореното възнаграждение от 5 616 лв. дължими се явяват 5 260.40 лв. с ДДС.

Предвид гореизложеното, предявения иск се явява частично основателен до размера на сумата от 5 260.40 лв. Това налага отмяна на първоинстанционния съдебен акт като неправилен и незаконосъобразен в частта, в която предявеният иск е отхвърлен над този размер, и вместо него – уважаване частично на исковата претенция за горепосочената сума, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане.

По разноските:

Съобразно изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца направените по делото разноски съразмерно с уважената част от иска – дължимата и платена държавна така за първата инстанция е в размер на 112.32 лв.; платено адвокатско възнаграждение е в размер на 700 лв.; разноски за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 350

лв., от които по съразмерност се дължат 1088.72 лв. Направените разноси във въззивната инстанция са 112.32 лв. - дължима и платена държавна такса и 700 лв. за адвокатски хонорар. От тях по съразмерност се дължат 760.88 лв. Дължимите разноси в заповедното производство са 112.32 лв. дължима държавна такса и 426 лв. адвокатско възнаграждение, от които по съразмерност се дължат 504.23 лв.

Ответникът също има право на разноси, съобразно отхвърлената част от иска. От сторените пред първата инстанция разноси в размер на 620 лв. за платен адвокатски хонорар, по съразмерност му се следват 39.25 лв. Първоинстанционното решение в частта за разностите следва да бъде отменено над тази сума. От сторените пред въззивната инстанция разноси в размер на 744 лв., съгласно представения списък, на въззиваемия се следват 47.10 лв.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №906308/11.03.2022г. по гр.д.№2968/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград в частта, в която е отхвърлен предявения от „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.*** №16, представлявано от управителя Г.Й.С. срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“****“ №1, ет.6, представлявано от Д.Г.К. иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК до размера на сумата от 5 260.40 лв. /пет хиляди двеста и шестдесет лева и 40 ст./ по Фактура №0000000015/28.05.2019г. за извършена транспортна услуга, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.08.2019г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, по Заповед за изпълнение на парично задължение №8057/30.08.2019г. по заповедно производство №2292/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград, както и в частта за разностите пред първата инстанция над размера на сумата от 39.25 лв. до пълния присъден размер от 620 лв., и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“****“ №1, ет.6, представлявано от Д.Г.К., че дължи на „****“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.*** №16, представлявано от управителя Г.Й.С., по иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК, сумата от 5 260.40 лв. /пет хиляди двеста и шестдесет лева и 40 ст./ по Фактура №0000000015/28.05.2019г. за извършена транспортна услуга, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 29.08.2019г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане, по издадена Заповед за изпълнение на парично задължение №8057/30.08.2019г. по заповедно производство №2292/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №906308/11.03.2022г. по гр.д.№2968/2019г. по описа на Районен съд-Благоевград в останалата част.

ОСЪЖДА „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“****“ №1, ет.6, представлявано от Д.Г.К., да заплати на

„***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.*** №16, представлявано от управителя Г.Й.С., сумата от 1 088.72 лв. - разноси пред първата инстанция; сумата от 760.88 лв.- разноси пред въззивната инстанция и сумата от 504.23 лв. – разноси в заповедното производство, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.*** №16, представлявано от управителя Г.Й.С. да заплати на „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление гр.Благоевград, ул.“***“ №1, ет.6, представлявано от Димитрина Георгиева Кюпов, сумата от 47.10 лв. за разноси във въззивното производство, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____